

Pocăința, postul și rugăciunea ajută pe cei păcătoși să devină sfinți

În Duminica a cincea din Postul Mare facem pomenirea Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, pentru că ea este un model de pocăință pentru toți oamenii. A trăit în a doua jumătate a secolului al IV-lea și începutul secolului al V-lea. A trecut la Domnul în anul 431, în timpul împăratului Teodosie cel Tânăr. A fost o fată frumoasă, însă frumusețea ei i-a adus multe ispite, încât a căzut în multe păcate trupești, chiar și în timpul călătoriei sale spre Țara Sfântă. Dar când a voit ea să intre în biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, o mână nevăzută a oprit-o să intre în sfântul lăcaș. Atunci a înțeles că viața ei era prea păcătoasă ca să poată intra în biserică și a hotărât să meargă în pustia Iordanului pentru a se pocăi de

păcate. Acolo a petrecut 47 de ani în post și rugăciune, în pocăință și în multe nevoițe duhovnicești. Astfel, a ajuns la o mare sfințenie, iar când se ruga se umplea de lumină și se ridica de la pământ, pentru că devenise mai mult duh decât țărână. Însă, cu un an înainte de moartea sa, taina vieții ei a fost descoperită unui părinte duhovnicesc, și anume Cuviosului

Părinte Zosima, care, prin lucrarea lui Dumnezeu, a găsit-o în pustie, a spovedit-o, a aflat istoria vieții ei, a împărtășit-o, iar apoi Cuvioasa Maria Egipteanca l-a rugat pe Cuviosul Zosima ca în anul următor, la aceeași vreme, să vină din nou, pentru că ea va muri atunci. Așadar, ea și-a prevăzut și prevestit ziua morții. Într-adevăr, Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca a trecut la Domnul în anul următor, după cum prevestise. Același Cuvios Părinte Zosima a îngropat-o și a povestit multora viața ei. Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca ne arată cât de minunat poate lucra harul lui Dumnezeu în omul care se pocăiește. Atât de mult schimbă harul lui Dumnezeu pe omul păcătos care se pocăiește profund, încât îl poate ridica spre lumina Împărăției cerurilor pe care o pregustă sfinții încă din lumea aceasta. De aceea, pilda vieții de pocăință și sfințenie a Sfintei Maria Egipteanca este o întărire spirituală și o speranță pentru toți credincioșii și pentru toți oamenii care doresc să se mântuiască, să-și sfințească viața, oricât de păcătoși ar fi ei. Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca, ca urmare a convertirii ei duhovnicești prin pocăință, este numită „inger în trup”, deoarece și-a răstignit patimile trupești și a ajuns la învierea sufletului din moartea păcatului, sfințindu-și sufletul și trupul cu ajutorul dumnezeiescului har. Pomenirea Sf. Maria Egipteanca ne pregătește să înaintăm duhovnicește spre Sămbăta lui Lazăr, Duminica Floriilor și Săptămâna Sfințelor Patimi, pentru a intra apoi în lumina Sfințelor Paști, spre slava lui Dumnezeu și bucuria tuturor. **Slavă Ție, Doamne!**

DARURILE POCĂINȚEI

Fiecare dintre noi a experimentat gustul amar al depărtării de Dumnezeu, fiindcă orice păcat săvârșit, orice gând necurat ne despart de Izvorul sfințeniei și al bucuriei. Dar prin căință suntem cu toții chemați să ne bucurăm de mila și iertarea Preamilostivului Părinte. Păcătuiind, devenim vrednici de plâns, fii ai întunericii, ai diavolului. Pocăindu-ne, pregustăm bucuria părtășiei cu iubirea și lumina Împărăției cerurilor; redevenim fii ai lui Dumnezeu și casnicii Lui; din osândiți la moartea veșnică, la iad, ajungem moștenitori ai fericirii nesfârșite. Întoarcerea noastră nu constă numai în lăsarea păcatelor, ci și în începutul unei vieți noi, al unui urcuș nu doar exterior - prin depărtarea de rele -, ci și al unuia interior - lupta cu gândurile, intențiile și pornirile pătimase. Un alt aspect ținând de pocăință se referă la timpul dedicat ei. Învățătura Bisericii ne îndeamnă la buna chivernisire a existenței pământene, căci dincolo ne vom înfățișa la Judecata Înfricoșătoare. Aici este vremea osteneții, acolo a odihnei, aici a suferinței, acolo a răsplătirii. Cât despre durata pocăinței, se pare că Domnul nu o măsoară în timp, ci în intensitate. Tâlharul de pe cruce a câștigat raiul doar prin cunoscuta cerere: „*Pomenește-mă, Doamne, întru Împărăția Ta!*” Răspunsul îl știm și ne umple inima de bucurie și necurmată nădejde: „*Adevărul îți zic: astăzi vei fi cu Mine în rai*”. După Părinții filocalici, pocăința se face prin lacrimi, rugăciune și îndeosebi prin Taina Spovedaniei. Ea omoară păcatul și înviază sufletul, întunericul îl preschimbă în lumină, spală ochii duhovnicești, stăpânește peste firea cea neputincioasă, înfrânează patimile. Păcatul sălășluit în trup domină mintea și inima ca un tiran, îmbolnăvinduo-le. Nu este altă modalitate de însănătoșire din boala produsă de păcat decât prin căință și mărturisirea la scaunul Sfintei Taine a Spovedaniei. Doar astfel se deschide calea spre leacul nemuririi: Sfânta Împărtășanie. Orice credincios, câtă vreme își ascunde vinovățiile în adâncul său, este stăpânit de neliniști, chinuri, de o greutate permanentă, apăsătoare. De aceea, părintele Dumitru Stăniloae considera pocăința ideea centrală a creștinismului, în jurul ei gravitând toate evenimentele mântuitoare. Prin căință, omul își face o analiză interioară, ajungând la o cunoaștere de sine și, indiferent de rezultat, el nu va deznădăjdi de izbăvire, căci harul divin primit în Taina Mărturisirii îi este salvator. Spovedania reprezintă cununa pocăinței și constituie doar o parte din ea. Nu fiecare pocăință implică spovedania, însă fără mărturisire, pocăința nu ne va dezrobi de păcat, cel mult ne pricinuiește un sentiment de auto-învinovățire. Pocăința cuprinde în sine întreaga lucrare de desăvârșire a vieții credinciosului. De la starea de cădere, - urmare firească a păcatelor comise - prin lucrarea pocăinței, omul se va întoarce pe calea binelui, cu un dor nestins și sfânt. † *Crede și iubește! Credința te face liber, iubirea te unește. Vei fi liber în unirea cu Iisus Hristos și vei rămâne în dragostea Lui.*

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este invidia?

Răspuns: Invidia este unul dintre relele cele mai mari, din multe motive. Sfânta Scriptură ne poruncește să ne bucurăm cu cei care se bucură și să plângem cu cei care plâng (Romani 12,15). Invidiosul ce face însă? Se bucură pentru nefericirea celui alt și plânge pentru fericirea aceluia. Domnul ne poruncește să-i iubim pe toți oamenii, chiar și pe vrăjmașii noștri (Matei 5, 44). Invidiosul, însă, nu numai că nu iubește pe vrăjmași, dar și pe rudeniile, pe prietenii și pe binefăcătorii lui, când îi invidiază, îi vede ca pe vrăjmași și vrea să-i vatăme, precum Cain pe fratele său, Abel, și iudeii pe Iisus. Bucuria pentru nefericirea celui alt și tristețea pentru fericirea acestuia sunt sentimente diabolice prin excelență. Satana, Lucifer cel căzut, a adus în lume invidia, prima și principala răutate care-l caracterizează ca duh viclean. De altfel, din invidie i-a tras la cădere pe protopărinții noștri. Prin urmare, omul invidios este următorul cel mai credincios al diavolului și al demonilor. Este chiar mai rău decât ele, pentru că duhurile viclene niciodată nu se invidiază unele pe altele. Subiectele invidiei lor sunt oamenii. Omul invidios însă își varsă veninul împotriva semenului său, care, deseori, este fratele, prietenul sau binefăcătorul lui.

Întrebare: Cum se vindecă omul de patima invidiei?

Răspuns: Vindecarea este simplă, este de ajuns ca omul să vrea în inima lui. Trebuie să cugete cât de mic, dar și cât de păcătos este, „pământ și cenușă” (Iov 42, 6). Cea mai mică suflare a mâniei lui Dumnezeu este de ajuns ca să-l gonească. Niciodată să nu uite omul că toate bunurile pe care le are sunt ale lui Dumnezeu, Căruia îi pricinuieste atâta tristețe, prin păcatele lui de zi cu zi. Prin asemenea cugetări se va smeri. Și omul smerit niciodată nu este stăpânit de invidie, pentru că invidia este fiica mândriei. Trebuie ca omul să se lupte neîncetat pentru dobândirea iubirii. Să-și amintească faptul că iubirea lui Dumnezeu ne-a creat, ne-a izbăvit, ne-a făgăduit să gustăm iubirea și în viața aceasta și în viața cealaltă. „Iubirea este împlinirea legii: Cel care-l iubește pe aproapele, a împlinit legea” (Romani 13). Deci, acolo unde există iubire, nu încapă invidia și nici o altă răutate. „Dragostea nu pizmăiește” (1 Corinteni 13, 4). Fiecare dintre noi să aibă cunoștința deșertăciunii vieții pământești și a lucrurilor vieții. Toate în lume sunt zadarnice: bogăția, mărirea, slava, cinstea. Și nu sunt doar zadarnice, ci și vătămatoare de suflet. Noi, renăscuți din Duhul Sfânt și adăpați cu nădejdea desfătării bunurilor viitoare „pe care ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit” (1 Corinteni 2, 9), să ne însușim învățătura înțelepciunii cerești. Să ne mutăm ochii noștri de la pământ și să-i înălțăm către cer, „acolo unde Hristos șade de-a dreapta Tatălui, cugetarea noastră să fie îndreptată spre bunurile cerești, nu spre cele pământești” (Coloseni 3,1-2). Astfel, vom înțelege ce patimă oarbă și nesăbuită este invidia, vom conștientiza cât de nedrept ne chină și astfel o vom alunga odată pentru totdeauna din inima noastră. Să nu lăsăm în sufletul nostru niciodată loc pentru invidie, nici pentru ură, ci numai pentru bucuria cerească. Slavă Ție, Doamne! (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Martți 12 aprilie	14:00	Spovedanie
Miercuri 13 aprilie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
Vineri 15 aprilie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 16 aprilie	07:00-09:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
Duminică 17 aprilie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	13:00	Procesiune de Florii
	17:00	Denie

Învieria lui Lazăr

Sâmbăta dinaintea „Intrării Domnului în Ierusalim” este cunoscută sub numele de Sâmbăta lui Lazăr. În această zi se face pomenirea minunii învierii dreptului Lazăr din Betania, fiul lui Simon. Conform Sfintei Tradiții, Lazăr a fost numit apoi episcop al cetății Chiton și a trecut la cele veșnice la 30 de ani de la învierea sa. Prin învierea lui Lazăr se face o anticipare a Învierii Domnului, Cel ce după multe umilințe avea să învieze duminica, în zori, fapt atestat de Sfintele Evanghelii, de Sfinții Apostoli și de multe alte persoane care L-au văzut aieva după Învierea Sa. Înainte de mântuitoarele patimi, Iisus Hristos, care știa ce se va întâmpla cu El, a vrut să încredințeze lumea mult mai clar despre posibilitatea învierii din morți a oamenilor. Astfel, înviază din morți pe fiica lui Iair, pe fiul văduvei din Nain și în cele din urmă pe Lazăr, prietenul său. Din cauza acestei minuni, marii farisei și cărturarilor căutau să-L prindă din invidie pe Iisus și să-L omoare. Tocmai acesta este motivul pentru care dumnezeieștii Părinți au așezat această prăznuire în această zi, pentru că au găsit mai cu seamă această minune drept începătură și pricină a urii iudeilor împotriva lui Hristos. După cum știm, această ură se va dezvolta în săptămâna ce urmează după Duminica Floriilor și va culmina cu răstignirea Domnului pe Cruce, cu moartea Sa și cu punerea în mormânt. Prin învierea lui Lazăr din morți, Mântuitorul Iisus Hristos își prevestește propria Înviere. Dacă a avut puterea să ridice un om din moarte, înseamnă că El Însuși va putea birui moartea. Din această perspectivă, sâmbăta lui Lazăr poate fi numită un fel de „mică înviere” în sensul în care ea prevestește ceea ce se va întâmpla peste câteva zile.

† Misiunea noastră pe pământ este să trăim o viață sfântă în mijlocul atâtor lucruri la care trebuie să renunțăm.

† Dacă mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților.